

POD VAŠKO LIPO

(Spomini in dogodki Father Miklavčiča)

KAKO SEM POTOVAL V AMERIKO?

Ko so Speharjevi odhajali z Vrha sv. Treh Kraljev v Ameriko sem jaz v nedeljo govoril v cerkvi, kako je neumno hoditi v Ameriko in sem jim prigovarjal, da naj ostanejo doma. Po kaj bodo šli v Ameriko, ko je vendar Amerika razupita kot dežela, v kateri žive samo slabi ljudje, ki ne hodijo ne v cerkev ne prejemajo sv. zakramentov in žive tje vendan. Takih misli sem bil leta 1918. Da bi bil jaz šel v Ameriko, mi ni nikdar prišlo na misel. Saj se mi je na Vrhu dobro godilo, denarja sem imel za potrebo, lačen mi ni bilo treba biti, ker sem dobil bere toliko, da mi je še preostajalo. Le pomislite, pšenice sem dobil 30 mernikov, ajde 16, ovsu 70, poleg tega pa sadja, krompirja, repe in še marsikaj drugega. Doma sem imel dobro gospodarstvo in izvrstno gospodinjstvo Klemenčičevo Mico iz Kladij (Stara Oselica). Navadno smo redili po dve kravi in 4 prešiče. Petelinov in pišk smo imeli parsto. Na farovski njiavi smo tudi precej pridelali, zlasti pa dosti kuhe za krave in prešiče.

Pred cerkvijo je bil lep saden vrt, rastle so večina same pozne češplje. Po sredi vrta je bila steza, po tej sem se o prostem času sprehajal in kadar sem molil brevir, me je navadno spremljal Murče. Murče je bil farovski pes, precej večji kot je farovski Hektor v Waukegan. Bil je popolnoma črn, le sprednje tace so bile prav malo bele. Vrste je bil ovčarsko bernardinske. Bil je jako zvest, dober čuvaj, do dobrih ljudi in otrok jako uljuden, do postopačev in nadležnih beračev pa hud. Renčal je na pragu in jih ni pustil notri. Ko so šli od farovža, jih je za petami spremljal dobrih 5 minut. Kadar je zalajal so slišali v Rovte, dobro uro oddaljene. Rovtarji so ga slišali in rekli, nekaj že mora biti na Vrhu, ko farovski Murče tako laja. Včasih ni bilo nič posebnega, naša bela mucka mu je ušla na lipo, Murče je pa stal ob lipi in neprestano lajal na mucko. En teden poprej, predno sem odšel proti Ameriki, je Murčka en finančar vstrelil brez vsakega povišja. Finančarja je njegova oblast kaznovala za to dejanje in je bil premeščen tja doli v Macedonijo.

Torej take so bile razmere pred mojim odhodom v Ameriko. Kot sem že prej omenil, sem pisal v Ameriko Franku Mivšek, ki je stanoval v Collinwoodu na Holmes Ave., če ima kaj preveč denarja, naj ga meni pošlje, da grem v Ameriko. Frank Mivšek je bil v starem kraju doma na Hlevnem Vrhu pri Žaklu. Ko je prišel Valentin Dolinar iz Amerike mi je dal nekaj naslovov od naših Vrhovcev v Ameriki. Pisal sem še nekaterim drugim in se vsakemu bolj na rahlo priporočil. Frank je moje pisimo vzel za jako resno stvar. Začel je nabirati pri rojakih denar in je nabral 220 dolarjev. Meseca januarja mi je poslal denar in vse potrebne listine. Ker sem se odločil, da pojdem v Ameriko in sprejemem povabilo, sem moral poiskati potrebnega dovoljenja najprej pri okrajnem glavarstvu in Kranju. Tam sem dobil "pas" za kar sem plačal 2000 kron. Potem sem šel v Zagreb na ameriški konzulat, kjer so mi zagotovili za nekaj dolarjev potrebne listine. Šel sem še na francoski, italijanski in švicarski konzulat. Opremljen z temi dovoljenji sem začel z pripravo. Najprej smo prodali živino in nato vsa sobna opravila. Imel sem v župnišću 6 sob in vse so bile čedno opremljene.

Le oprave za eno sobo sem pustil. Za vse prodano blago sem dobil precej denarja tako da, ko sem prišel v Cleveland, sem imel denarja 90 dolarjev. Drugo nedeljo v februarju sem slovo vzel od fare in faranov in tekom tedna sem odšel v Ljubljano. Vse svoje imetje sem imel v pleteni košari. To le moram še omeniti. Jaz sem imel zelo veliko knjig. Seboj sem jih vzel 15, vse druge sem dal g. Janezu Raztresenu, ki je kar z vozom prišel po nje in jih je odpeljal. Sedaj jih prebira kot župnik v Suhorju na Dolenjskem. V Ljubljano so me spremljali Klemenčičeva Marjana, mežnarjeva Franca in dolinski Jožek. Malo jokali so, ko smo se ločili. Na vlaku nisem bil sam, ampak jih je bilo kake deset fantov in deklet od Stare Oselice, bili smo zelo veseli volje in šli drug drugemu na roke. Nekateri so imeli seboj pijačo, dekleta pa so vzele seboj na pot potice, pečene štruklje, flancate, krofe in suhega mesa. Fantje so pa nosili seboj borovničevca, brinovca in sadjevca. Kaj dobro smo se imeli. Ko pridemo v Maribor, smo morali pokazati svojo prtljago finančarjem in smo vsak nekaj malega plačali. Finančarji so ogledovali mojo košaro in se jim zdela zelo pripravna. Prašali so me, za koliko jo prodam. Jaz sem dal za njo 80 Kron, vam jo prodam za 60 Kron. Naredili smo kupčijo in vse moje reči so mi zložili venj, lepo povežali v dve rjuhi in tako so bili veseli finančarji, ker so poceni dobili lepo novo košaro, jaz sem bil pa tudi vesel, ker nisem imel več tolike prtljage. Iz Maribora smo se odpeljali na Tirolsko. Obstali smo za dve uri. Jaz sem ta odmor porabil, da sem opravil mašo v bližnji cerkvi. Iz Inšpruka smo se vozili na Predaleško in počivali smo cel popoldne in celo noč v Feldkirch. Od tu smo se vozili čez severno Švico do Basel. V Basel na kolodvoru je nam prišel naproti zastopnik Zakrajškove pomorske družbe. Kaj mi je bilo čuti v daljnem Basel slovensko govorico. Tu sem videl, da je naša družba narasla, vseh Slovencev je nas bilo 50. A mi stari znanci smo se držali skupaj in z drugimi nismo dosti občevali. Nekaj od teh Slovencev je bilo že v Ameriki. Meni so pravili o cerkvenih zadevah in mi priporočali tole: V Ameriki so kratke pridige in o denarju če bom manj govoril v cerkvi, bolje bo. Teh navodil se je danes natančno držim. Od Basel smo se odpeljali v Pariz, kjer smo ostali 6 ur. Jaz sem nakupil razglednic in jih poslal z pozdravi mojim prijateljem domov.

Šel sem tudi pogledat po mestu, a ne daleč, bal sem se namreč da bi se ne izgubil od našega stanovanja. Jaz in družba od Stare Oselice smo se že naveličali Pariza in smo le želeli, da bi se kmalu odpeljali naprej. Vendar predno smo odšli iz Pariza smo hoteli poskusiti francosko gostoljubnost. Šli smo v bližnjo restavracijo, naročili dobre pijače in jedi. Kako so nam le stregli in se trudili nas najbolje zadovoljiti. Povedali smo, da potujemo v Ameriko in da bomo že povedali v Ameriki, kako gostoljubni so v Parizu. Kar čela služničad je prišla skupaj in se nam je za prijazne besede z veseljem obrazom zahvaljevala. To je resnično, da so Francozi silno postrežljivi in gostoljubni, to smo poskusili na celi vožnji od Pariza do pomorskega mesta Havre. Na vlaku so nam stregli, na postajah, kjer smo obstali in pri prevoznih s kolodvoru na stanovanja.

V Havre smo morali nekaj dni čakati. Izselniški urad je napravil ostro preiskavo. Potnikov je nas bilo v hiši tega urada 400 in vsi ti so bili strogo preiskani. Jaz sem se dal popolnoma čisto ostriči in zmiti glavo. Velike preglavice so imele ženske, ki so imele dolge lase, večina je bila primorana se dati ostriči. Obleko so nam prekuhalo in med tem časom se je moral vsak dobro skopati.

Par dni pred odhodom ladije so zdravniki vsakemu potniku pregledali oči, nato glavo in živost. Še le na to je dobil vsak zeleno karto v znamenje, da je zdrav. Jaz imam še to karto; na karti je v treh jezikih zapisano, da se mora karta hraniti in se tako izogne pridržanju na železnicih in v Ameriki. Kot druge, tako so tudi mene natanko pregledali. Najprej oči, te so bile zdrave, drugi zdravnik mi je preiskoval život pravej dolgo časa in majal z glavo. Nato me porine v stran in naroči služabniku, naj dobro pazi na me, da ne uidev iz sobe. Malo me je dirnilo in sem le to skušal, da bi prišel venj iz sobe. Ko so oili vsi drugi potrjeni, da so zdravi, so šli venj in ti še niso bili vsi od zunaj, že se vsuje cela množica v dvorano. To zmešnjavo sem jaz porabil in v gneči odšel iz sobe. Zunaj se napravim v duhovniško obleko, nazaj, a takoj zapazim,

da sem izgubil šifkarto. Ko smo šli v dvorano k preiskovanju je vsak držal karto v roki, da jo je videl zdravnik. Ko me je drugi preiskovalni doktor potisnil v kot, sam ne vem, kam sem položil karto. Kje je moja karta? Skrbelo me je, ni je lahko dobiti, ker v dvorani in zunaj je bilo nad 400 ljudi. Najprej sem jo šel iskat v dvorano in ker sem bil duhovniško napravljen, me oni doktor, ki me je zavrgel, ni več poznal, pač pa mi je namignil tretji doktor. Pregledal mi je glavo in lase, ker je našel vse v redu, dal mi je zeleno karto, v znamenje, da sem zdrav.

To je bilo že dobro, da so me spoznali za zdravega, a kaj mi to pomaga, če pa ne bom našel šifkarte. Bil sem precej v skripeh. Iskal sem jo v veži po tleh, a zaman. Šel sem na neki samotni hodnik in prosil sem prav goreče sv. Jožefa in sv. Antona, naj mi pomagata v strašni zadregi. Še enkrat grem v vežo in iščem, kar neki možak zelo velik kovček malo privzdigne in moja karta je bila pod tem kovčkom. Hitro jo pograbim in sem z veseljem zahvalil za pomoč mojim priprošnjikom. Ker sem bil od enega doktorja zvržen in nisem mogel iti z mojo skupino na razne urade, kjer se dobe različna potrdila kakor n. pr. potrdilo, da zlasti ne nosim seboj. Jaz sem moral sam iskati te urade in moji tovariši so bili že na ladiji opoldne, dočim sem jaz po raznem letanju sem in tja vendar le dobil vse potrebno in prišel sem na ladijo ob 4. popoldne. Na ladijo prišedi, sem bil vesel, ker sem bil na varnem in imel sem zagotovilo, da vendarle pridem v Ameriko. V kabini smo bili trije, en Slovenec, ki je bil že poprej v Ameriki, nek hrvatski študent in jaz. Dobro se nam je godilo, zlasti pa meni. Med tem ko so vsi moji tovariši drugega razreda bili bolni in imeli morskbolezen, sem bil jaz vse dni na morju zdrav.

Pri obedu nas je bilo malo, dasiravno je bilo za vse pripravljeno. Največ nas je bilo kak dan 5 in na razpolago nam je bila jed in pijača, bilo je toliko, da je vsak lahko vzel

kolikor je hotel. Zjutraj in zvečer so našim bolnikom strežniki prinesli v kabine. Mi zdravi smo pa hodili v jedilnico. Ob 4. popoldne, ko smo bili na krovu so nam donášali kar smo hoteli čaj ali kavo.

Čas so nekateri porabili za branje, drugi zopet so šetali na krovu in se razgovarjali, in začela se je spet stroga preiskava las in celega telesa. Meni so prizanesli s preiskavo, ker sem rekel, da potujem v Cleveland h katoliškemu škofu. Tudi mi ni bilo treba kazati, koliko imam denarja, dasiravno sem se za to pripravil in tiščal v roki \$90.00.

Med vožnjo je bilo bolj mirno, koliko nas je bilo na ladiji. V I. razredu 207, II. 402, in v III. 603, skupaj 1212. Prvi dan 6. marca smo prevozili le 77 milj, druge dni pa od 426 do 477. Vsa dalja-

va od Havre do New Yorka znaša 3185 milj. 13. marca ob 10. popoldne smo že privozili v New York toda ladija ni šla v pristanišče ampak smo se vozili pred New Yorkom do 2. popoldne. V tem času so dospeli izselniški uradniki in zdravniki na ladijo in začela se je spet stroga preiskava las in celega telesa. Meni so prizanesli s preiskavo, ker sem rekel, da potujem v Cleveland h katoliškemu škofu. Tudi mi ni bilo treba kazati, koliko imam denarja, dasiravno sem se za to pripravil in tiščal v roki \$90.00.

Med vožnjo je bilo bolj mirno, koliko nas je bilo na ladiji. V I. razredu 207, II. 402, in v III. 603, skupaj 1212. Prvi dan 6. marca smo prevozili le 77 milj, druge dni pa od 426 do 477. Vsa dalja-

vrema. Nekaj milj pred New Yorkom so nam častniki povedali, kdor ima žganje ali kako drugo pijačo, naj hitro izpije. Jaz sem imel še dve steklenici dobrega domačega žganja in povabil sem moje prijatelje iz II. in III. razreda, da smo vse spili. Tudi mornarji so pospravili vino že poprej in pri obedu ta dan nismo več vina pili.

Kako silno brezbrambne bile ženske, ko bi se jokati ne mogle.

"Amerikanski Slovenec" je najbolj razširjen slovenski dnevnik v Ameriki. Poslužujte se ga za oglaševanje!

Najtežje je, povedati onim, ki nič ali pa dosti ne vedo, da nič ne vedo.

Zavod kvalitete in postrežbe od leta 1912.

QUALITY FURNITURE
J. I. Telser
LOWEST PRICES

Zaloga vse vrste pohištva in Radijev

za gotovino ali na lahke obroke

2105-11 WEST 22nd STREET

Telefon Canal 6138

CHICAGO, ILL.

GOVORIMO TUJEZEMSKJE JEZIKE.

Naša trgovina je najstarejša te vrste v naselbini. S pošteno postrežbo in obratom se je naša trgovina razvila, kakor se je. Zadovoljiti v vsakem oziru naše odjemalce, je bil vedno naš glavni cilj, kakor bo tudi v bodoče. Kdorkoli je začel kupovati pri nas — kupuje stalno pri nas, to radi postrežbe, dobrega blaga in radi zmerljiv cen. — Vabimo i Vas!

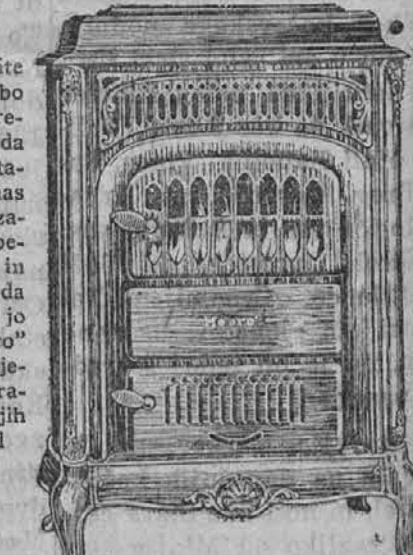
PEČI
takozvane "BUNGALOW PORCELAIN PEČI", ki imajo poseben prostor na koncu za kurjavo s premogom, na drugi strani pa s plinom. Prav moderna in praktična peč. Oglejte si jo v naši trgovini. Te peči prodajamo sedaj za izredno nizke cene. Poslužite se te prilike. Sedaj posebna cena:

\$54.50

SEDAJ
je čas, da mislite na zimo, ki bo kmalu tukaj. Preskrbite si peč, da bo grela vaše stanovanje. — Pri nas najdete veliko različnih vrst peč, razne barve in cen. — Dovolj, da oložite na peč ki jo želite, malo "aro" in peč vam pošljemo, ko je .bote rabili. Prodajamo jih po kakovosti od

\$9.95

NAPREJ.

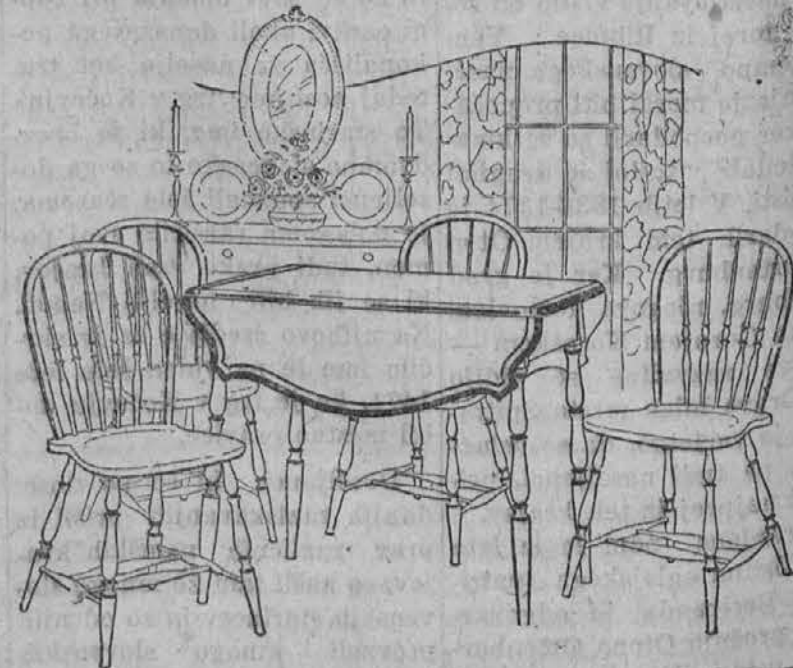

VELIKA IZBIRA

kuhinskega pohištva — miz in stolov. Posebno kuhinjskih miznih sestavo, kakor ga vidite na sliki. Trdno delani po najboljši topoklicni zanesljivi firmi, ki svoje izdelke garantira. Te vrste kuhinjske sestave dobite pri nas, pet komadov od

\$17.95

NAPREJ.

Jacob Gerend Furniture Co.

704-706 West 8th Street, Sheboygan, Wis.

Priporočamo naš pogrebni zavod. Dobite nas podnevi in ponoči. Imamo tudi vsakovrstno pohištvo po zmerljiv cenah.

Telefon: 377-J — 4080-W.

MI

izterjavamo račune tvrdk, posameznikov in korporacij ter imamo pri tem pred očmi, da izvršimo opravilo v obojestransko korist.

Merchants & Miners Bank

CALUMET, MICH.

Podružnice:

HECLA ST. LAURIUM, SIXTH ST. RED JACKET

Premoženje čez \$5,000,000.

TUBBY

Tickling the Ivories.

